

KIO/KAN

PŮLNOČNÍ OBŘAD

Melinda Leigh

Copyright © 2013 Melinda Leigh

All rights reserved.

This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with

Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Hana Černá 2018

Copyright © ALPRESS, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Midnight Sacrifice

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-937-6

1

PROSINEC

Nazývat zimu v Maine zimní sezonou není přesné, daleko výstižnější je rovnou ji označit za nepřítele.

Severák nemilosrdně bičoval Mandy do tváře, vzápětí se prudce opřel do prosklených dveří, že málem neudržela kliku, aby zavřela. Alej vpravo ústila na parkoviště za budovou. Ve voze bude jak v mrazáku, ale aspoň unikne větru, utěšovala se.

Od rána se nezastavila. Nejdřív pomáhala matce v penzionu, pak obsluhovala v bistru. Unavené nohy toužily po horké sprše a měkké posteli. Nedá se nic dělat, pokud chce z tohoto města vypadnout, což si přeje ze všeho nejvíc, směny navíc jsou nutností. Z hubeného zisku penzionu na školné neušetří.

Stáhla si pletenou čepici přes uši, ruce v rukavicích strčila do kapes. Chlad jí pronikal až na kůži a nic nepomohla flanelová šála ani teplá bunda ke kolenům. Mandy se však v Maine narodila a na nevlídné zimy a prudké teplotní výkyvy si dávno zvykla.

„Nastup, Mandy.“

Prudce se otočila. Vedle ní zastavil džíp majitele bistra Nathana Halla. Nat se natáhl přes sedadlo spolujezdce

a stáhl okénko. Mandy se v půli kroku zarazila. Po zádech jí přeběhl mráz; prapůvodní instinkt napovídal, že je něco špatně. I v teplé bundě jí naskočila husí kůže, a nebylo to chladem.

Nathan vyskočil z džípu, obešel ho zepředu a přistoupil k Mandy. Neměl čepici ani rukavice. Páchl kouřem a oči mu horečnatě planuly. Od čeho má na kalhotách a botech ty tmavé skvrny? Krev... Jakmile přistoupil blíž, zavanul k Mandy nasládlý pach masa.

Nat k ní natáhl ruku, a když couvla, sevřel jí zápěstí. „Miluju tě, Mandy. Nastup si.“

„Ne.“ Mandy na něho hleděla s hrdlem sevřeným hrůzou. „Co je to s tebou, Nathane?“

Místo odpovědi sevřel zápěstí pevněji a táhl ji ke dveřím vozu. Vzpírala se, taška se jí svezla z ramene na zem.

„Pusť mě!“ Zapřela se patami do chodníku. „Co to děláš, Nathane? Říkám, nech mě být!“ Jeho mlčení v ní vyvolalo paniku.

Uvolnil sevření a vrazil jí políček, až padla na zadek. Přitiskla si ruku na tvář. Nathan k ní zlostně shlížel. Jako by to ani nebyl on. Jindy pohlednou tvář proměnila zuřivost v ošklivou masku. „Zavři klapačku a nastup si.“

V té chvíli se otevřely dveře bistra a vykolébal se Jed. „Opovaž se jí ještě jednou dotknout!“ zařval na Nathana a popadl ho za límec bundy.

Nathan učinil nenápadný pohyb a ve světle pouliční lampy se zaleskl nůž. Jed se naklonil dopředu a rysy obličeje mu ochably. Stačil se ještě podívat na Mandy. „Utíkej,“ vydechl.

Nemůže ho tady nechat. Nathan se k ní obrátil. Ze špičky nože odkapávala krev. Jedova krev.

Z hrdla se jí vydral zvířecí skrek. Plazila se k Jedovu bezvládnému tělu na chodníku, ale než se ho stačila do-

tknout, Nathan ji znovu uchopil za zápěstí a hrubě s ní trhl. Marně se mu snažila vysmeknout, vlekl ji po zledovatělém chodníku k vozu jako trofej.

Věděla, že jestli s ním odjede, nikdy se nevrátí.

„Tak už nastup,“ nařídil. Zavřel nůž, strčil ho do kapsy a znovu Mandy udeřil do uplakané tváře. Hrůzou se jí svíral žaludek – je příliš malá a lehká... naprosto bezmocná proti hrubé mužské síle. Nohy se jí smýkaly po ledovém asfaltu, jak ji vlekl k vozu. Strachem už nebyla schopná křičet.

Vtom před ní vyskočila tmavá postava a vrhla se na Nathana. Oba muži padli na zem, Nathan však vzápětí vyskočil a rozběhl se k džípu. Cestou se otočil. „Jsi moje!“ ukázal prstem na Mandy.

Koutkem oka sledovala prchajícího Nathana, ale plazila se k Jedovu tělu. Bože, tolik krve... Protékala Jedovi mezi prsty přitisknutými k ráně a vpíjela se do špinavého sněhu nahrnutého sem od budovy. Jed se na Mandy díval skelnýma hnědýma očima plnýma bolesti. Ruka se svezla z břicha, víčka klesla.

„Ne,“ zašeptala Mandy. Přitiskla ruce na Jedovu ránu, bohužel se krvácení nedařilo zastavit. Její zachránce vyskočil ze země a chystal se Nathana pronásledovat, ale to už bouchly dveře a džíp ujížděl alejí.

„Pomoz mu,“ zvedla zoufalá Mandy k cizímu muži prosbný pohled.

Poklekl, lehce ji odstrčil stranou a pokoušel se rozepnout Jedovi bundu. Pracoval jednou rukou, druhou měl nepřírozeně ohnutou. Je zraněný? Mandy si sundala flanelovou šálu a podala mu ji. Poskládal ji, přiložil na ránu a tlačil na ni rukou. Mandy raději odvrátila zrak.

Cizinec byl vysoký, tmavovlasý, tyrkysové modré oči odrážely stejný šok jako před okamžikem Jedův pohled a na čele se mu perlil pot.

„Máte tady rychlou lékařskou pomoc?“ zeptal se. Hlas se mu chvěl, ačkoli se snažil ovládnout.

„Jistě.“

„Zavolej je. Jestli nemáš u sebe mobil, sáhni mi do pravé kapsy bundy.“

Mandyina taška zůstala ležet někde ve tmě na chodníku, a tak nezbylo než vytáhnout zakrvácenou rukou mužův telefon.

„Jak daleko je nemocnice?“ zeptal se.

„Čtyřicet minut autem.“

Muž se zamračil. „To nepřežije. Požádej o vrtulník.“

Mandy vyťukala 911.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se cizinec chraptivě.

„Mandy.“

„Mluv na mě, Mandy. Prostě něco říkej,“ požádal ji.

Všimla si, s jakým úsilím se snaží zůstat klidný, a to jako by jí dodalo energii. „Kdo vlastně jsi?“

„Danny. Danny Sullivan,“ odpověděl a trochu změnil pozici. „Stále silně krvácí.“

Začni myslet. Mandy ovládala základy první pomoci, jenže Jedovo zranění skautské dovednosti daleko přesahovalo. Upřela pohled na sněhovou bariéru na kraji chodníku. „Zabalme ho do sněhu. Snížení tělesné teploty by mohlo pomoci.“

„Za pokus to stojí,“ přikývl Danny.

Mandy se snažila nevnímat krvavé šmouhy na sněhu, když nabírala plné dlaně a obkládala Jedovo bezvládné tělo.

Zasténal a škulb nohama. Mandy přidávala další a další hrsti.

Jed nesmí umřít. Nesmí.

2

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Na přední sklo bubnoval vytrvalý dubnový déšť a voda z netěsné střechy kabrioletu kapala Dannymu na stehno. Otřel místo papírovým ubrouskem. Zrenovovaný dodge ze sedmdesátého roku minulého století nebyl zrovna praktický, ale Danny ho považoval za talisman pro štěstí. A vzhledem k poslání své mise potřeboval štěstí jako sůl.

V žádném případě nezačne kalkulovat, s jakou pravděpodobností a rizikem může dosáhnout cíle.

Přejel do vedlejšího pruhu a šlápl na plyn. Vůz vystřelil vpřed, silný motor burácel, jak se světle modrý sporták řítí v pomalém dálničním pruhu.

Danny si zrekonstruoval dodge už na střední škole a ten se pak stal neodmyslitelným společníkem jeho mladých let, kdy si všichni připadali nesmrtelní. Nelegální závody Hlavní ulicí. Místo školy výlet na pobřeží New Jersey. Horká léta se staženou střechou, kdy mu slunce vypalovalo mozek. O pár let později se černá kůže sedadla zformovala na jeho zadek a při letmém pohledu dozadu se mu vybavily vzpomínky na tápající ruce, zamžená okénka a mladičké holčiny, které si navzdory rodičům začaly s grázlem ze sousedství.

Bože, kam se ty časy poděly...

Časy, kdy netušil, co můžou improvizované výbušniny udělat s tuctem mužů, o jak hrůzné činy se můžou pokusit dva psychopati uprostřed divočiny v Maine. V devětadvaceti měl Danny víc zkušeností s násilím než jiní za celý život.

Koutkem oka zahlédl zelenou směrovací tabuli. Položil levé zápěstí na dřevěný volant a nevšímal si škubání v prstech. Následkem zranění během vojenské mise v Iráku zůstala ruka nefunkční. Pravou otočil list na automapě na vedlejším sedadle. Tady to je. Odbočil na rychlostní silnici lemovanou po obou stranách nekonečným, hustým lesem, který bezpečně skryje jakýkoli zločin.

Před čtyřmi měsíci se sestra vydala do provinčního města fotit pro nějaký plátek a dva zabijáci ji unesli. Jeden je po smrti, kdežto druhému – Nathanu Hallovi – se podařilo uprchnout. Podle posledního telefonátu s vedoucím vyšetřovatelem policie pátrání uzavřela. To Dannyho pořádně štválo. Sestra si zaslouží žít beze strachu, že jí ten šílenec dál půjde po krku. Danny udělá vše, aby tu zrůdu dopadl, ačkoli vyhlídky na úspěch měl menší než výhru v loterii.

Jako by mu návrat do Maine rozechvěl útroby.

Zesílil rádio, ale ani ohlušující pop nerozptýlil jeho obavy.

Zdánlivým motivem pro tuhle cestu byla snaha zajistit rodině klid a bezpečí, ve skutečnosti existoval také jiný, sobečtější důvod.

Zelený ukazatel informoval, že do městečka Huntsville ve státě Maine zbývají necelé čtyři kilometry. Dannyho přepadla úzkost. V prosinci sem přijel zachránit sestru, místo toho však zachraňoval život další oběti Nathana Halla. Ta noc Dannymu změnila civilní život. Poprvé od

propuštění z armády jednal ve stresu. Vojenský trénink poskytování zdravotní pomoci potlačil posttraumatickou poruchu. Dokázal zvládnout šok a zachovat rozvahu až do příletu vrtulníku se zdravotníky.

Nyní sjížděl do údolí, v němž se před ním rozprostíralo městečko Huntsville jako na propagační fotografii cestovní agentury. Masivní, jednoduché domy poznamenaly drsné zimy Nové Anglie. Převládaly yankeeské koloniální barvy – většina stodol byla natřená červenou nebo světle žlutou. Na horizontu uzavíral pohled zalesněný horský masiv. Dannymu se před očima zjevila jiná scéna: atmosféra strachu, krev, umírající muž... a uprostřed toho všeho nejkrásnější ženská, jakou kdy potkal. Klidným hlasem a důvěrou mu pomohla překonat vlastní nejistotu. Mandy Brownová, žena jiného muže. Sobecký důvod, proč se vrací do Huntsville.

Centrum tvořilo jen pár administrativních a veřejných budov. Danny podvědomě odbočil z Hlavní ulice a za minutu zastavil u chodníku. Zadíval se na dvoupatrový dům – penzion Black Bear Inn, který patřil rodině Brownových. Stál za mírným svahem, zelenajícím se bledou jarní trávou. Bílé stěny z palubek působily unaveně, jako by je končící zima obzvlášť potrápila.

Je Mandy doma?

Od oné děsivé noci se neviděli, její konejšivý hlas se mu však vryl hluboko do paměti. Zběžně si promítl čtyři uplynulé měsíce – terapie, cvičení, vyvážená životospráva. Je Mandy stále tak kouzelná, nebo si ji v představách přikrášluje?

Vůz tíše předl a Danny váhal. Může zajít dovnitř a zeptat se, jak pokračuje vyšetřování. Jasně. Jako by zrovna tohle byl důvod, proč sem přijel. Taky se může vrátit domů do Filadelfie a konečně se usadit.

Zvolna pokračoval k příjezdové cestě. Nežhavlil vůz dvanáct set kilometrů, aby se teď roztrásl jak sulc. Nevyhodil přece rodinné úspory za drahého psychiatra nadarmo. Nadešel čas pochlapit se. Zastavil na malém parkovišti za penzionem, vypnul motor a znovu se zadíval na dům. Arkýřovým oknem v zadní verandě viděl rovnou do kuchyně – a na ženu uvnitř.

Srdce mu divoce bušilo do žeber.

Ne, nic si nepřikrášlil. Mandy je stejně dokonalá, jak si ji oné noci odnesl ve vzpomínkách. Sebejistá, krásná, rozkošná. Má vše, co jemu schází. Tmavé vlasy si stáhla do dlouhého ohonu, takže si mohl prohlédnout jemné rysy tváře. Pamatoval si ji, jak strachem bez sebe bojovala o život přítele. Mandy je mnohem houževnatější, než vypadá.

Jak ho přivítá? To se uvidí, až vejde dovnitř. Sotva otevřel dveře vozu, poznal, že zima v Huntsville ještě zdaleka neskončila.

Člověk se celý život snaží dělat jen správné věci a pak stačí jediný omyl... jediná chyba a všechno dobré jde k čertu.

Byla to totální mizérie.

Mandy přidala do mísy mouku. Hnětač v silném mixéru se tiše točil a tvořil z ingrediencí měkkou kouli. Vypnula přístroj a v kuchyni se rozhostilo ticho, jen déšť bubnoval na střechu verandy. Mandy vyklopila těsto na mramorovou pracovní desku a chvíli ho zručnými pohyby hnětla, dokud nebylo dostatečně vláčné. Pak ho nechala kynout a pustila se do přípravy mufinů. Zapnula troubu, z kredence vytáhla nerezovou mísu, a aniž nakoukla do kuchářky, odměřila potřebné ingredience. Teplo sálající od

trouby aspoň trochu zahnal vlhký, vlezlý chlad. Ve starém penzionu, který rodina vedla po tři generace, byla kuchyň Mandyina oblíbená místnost. Rustikální vybavení z bukového dřeva sice pamatovalo lepší časy, ale Mandy vzala na milost i umakartovou pracovní desku, protože se zde nacházelo daleko modernější vybavení v podobě šikovných elektrospotřebičů. Není to však městská trendy restaurace jejích snů. Mandy bylo sotva sedmadvacet, ale všechny představy o budoucnosti pohřbila – do smrti zůstane trčet v tomhle zapadákově.

Opatrně vymíchávala našlehané těsto a přitom koukala z okna na neudržívané parkoviště, kde se ve výmolech rozlévaly kaluže. Plocha potřebovala novou dlažbu. Zima byla pro Black Bear Inn i pro rodinu Brownových drsná, naštěstí se situace začala měnit k lepšímu. Jed se zotavoval z vážného zranění, matka prodělala infarkt a má nyní trojnásobný bypas. A Mandy už přestala za bílého dne nadskakovat leknutím při každém nezvyklém zvuku.

Jenže ty noci... Dotkla se malé osmatřicítky za opaskem pod volným svetrem, který pistoli dokonale maskoval. Cítila její tíhu, a to jí dodávalo klid a pocit bezpečí.

Cestou k mrazáku pro sáček s borůvkami otevřela dveře do obývacího pokoje, kde na pohovce odpočívala matka. Při pohledu na šedivé odrosty vlasů Mandy napadlo, že před nemocí by se Mae takhle nezanedbávala. Seděla bez hnutí, až Mandy zatajila dech leknutím. Po špičkách přistoupila blíž, a když viděla, jak se mámě pravidelně zvedá hrudník, ulevilo se jí.

Vycouvala z pokoje a vrátila se do kuchyně dokončit přípravu k zítřejší snídani. Máma se zotavovala velice pomalu. Zdálo se, že lidská smrtelnost se v penzionu začala neodbytně připomínat. Život už nikdy nebude jako dřív.

Mandy vmíchala borůvky do těsta a naplnila bábovičky, pak strčila plech do trouby a nastavila čas.

Venku zahrčel motor – hosté se vracejí. Ani mizerné počasí neodradilo rybáře, turisty a kajakáře od zimní dovolené. Užili si každý den a Mandy by si z nich měla vzít příklad. Nalila vodu do čajové konvice a postavila ji na sporák, pak začala připravovat kávu. I nejotrlejší turisté v časném jaru na konci deštivého dne promrznou.

Bouchly dveře vozu a Mandy zašla k oknu. Vzadu na parkovišti stál starý kabriolet. Zvláštní... Většina hostů přijela v džípech.

Někdo zazvonil. Mandy odnesla do jídelny mísu se sušenkami a zamířila do recepce. Kukátkem ve dveřích viděla na prahu muže. Otočený zády setřásal z bundy kapky deště, havraní vlasy se leskly v denním světle. *To není možné...*

Muž jako by vycítil, že se na něho někdo dívá, obrátil se a upřel tyrkysově modré oči do kukátka. Mandy se zastavilo srdce. Tak je to on.

Danny Sullivan.

Rychle otevřela ruce o zástěru, prohrábla si vlasy a otevřela.

„Danny,“ hlesla. Zírala na něho a vzpomínky na onu strašnou noc jí prolétly mysli jako horor. V podbřišku však ucítila zcela jiné napětí.

„Ahoj, Mandy.“

„Pojď dál,“ ustoupila ode dveří. Ty se za nimi automaticky zavřely.

Mandy neušlo, že Danny od prosince trochu přibral, ačkoli je stále štíhlý. Z tváře mu zmizela chorobná bledost a zoufalý pohled vystřídala rozhodnost. Vlhké husté vlasy se mu na límci kroutily a lehce neuspořádaný účes působil rošťácky. Kožená bunda zvýrazňovala široká ramena a obnošené džíny jen podtrhovaly celkový sexy vzhled.

Jestli se Danny líbil Mandy při prvním setkání, dnes byl neodolatelný. Kolena se jí roztrásla. *Uklidni se!* Zbavil ji Nathana a pomohl zachránit jejího nejlepšího přítele Jeda. Je přirozené, že ji její zachránce přitahuje, je to stav, pro který mají psychiatři jistě patřičné vysvětlení. Ženy přece vzhlíží k hrdinům. Jenže co ten vnitřní oheň? I to je normální?

Zazvonila minutka na troubě. Mandy zmateně zamrkala, jako by se probírala ze snu. Jak dlouho na Dannyho civí? Cítila, že jí hoří tváře.

„Pojďme do kuchyně.“ Mlčky ji následoval. Cestou se trochu vzpomínala.

„Posaď se, prosím,“ pokynula k barové židli zasunuté pod centrálním kuchyňským ostrůvkem. Sama se posadila naproti. Uprostřed je oddělovalo velké řeznické prkénko. „Kafe?“

„Rád,“ přikývl.

Mandy nalila hrnek horké kávy a podala mu ho. „Smetanu, cukr?“

Danny zakroutil hlavou. „Jen černou.“

Mandy vytáhla z trouby plech s mufiny a jeden po druhém uložila na chladicí mřížku. Poslední kousek dala na talířek pro Dannyho. „Jak se daří sestře?“ zeptala se.

„Nedávno se zasnoubila.“

„To je skvělé.“ Mandy bodl osten závisti. Dannyho sestra nasadila život, aby zachránila životy tří mladíků. Zaslouží si štěstí. „Už stanovili datum svatby?“

Danny zakroutil hlavou. „Jayne by se i vdávala, jenže Reed se teď soustředil jen na to, aby ji chránil. Pár bloků od bratra Pata koupili dům, kde Reed doladuje bezpečnostní systém. Až skončí, může u nás strávit bezpečný víkend i prezident,“ ušklíbl se.

„Co tě přivedlo zpátky do Maine?“ zajímalo Mandy.

Danny odložil hrnek na stůl. „Volali nám kvůli tomu případu.“

Mandy chytla nešikovně talířek a upustila ho na dlažbu; mufin se kutálel mezi střepy.

„Omlouvám se, neměl jsem na tebe tak zhurta.“ Danny obešel kuchyňský ostrůvek.

„Není to tvoje vina,“ mávla Mandy rukou. Zašla do spíže pro smeták a uklidila střepy. Začínalo jí být nevolno. Ráda by se Dannyho zeptala, co se stalo, jenže strach jí sevřel hrdlo. Na jedné straně ji sužovala stará úzkost, na druhé existovaly věci, které si nechávala pro sebe a nechtěla, aby se o nich kdokoli dozvěděl – už kvůli rodině. I policii je zatajila...

Ve snaze zakrýt chvění rukou se neustále pohybovala. Opláchla nový talíř a podala Dannymu další mufin.

„Díky.“ Vrátil se na místo, jako by věděl, že Mandy potřebuje čas, ale kávy ani moučnicku se nedotkl. Místo toho se na ni upřeně díval, jako by jí četl myšlenky.

Přitáhla si mísu s vykynutým těstem, pěstí splaskla bublinu na povrchu a vyklopila ho na pomoučenou mramorovou desku.

Danny se opřel o lokty. „Zůstal s tebou vyšetřovatel v kontaktu?“ zeptal se.

„Před pár týdnů pátrání ukončil.“ Rozdělila těsto na čtvrtiny a sáhla po válečku. Známé úkony ji uklidňovaly. „Nemají jedinou stopu a případ se nepohnul z místa. Mají zato, že Nathan je mrtvý.“

„Neštvete tě, že to nevíš jistě?“

„Můžu to snad změnit?“ prohodila po krátkém zaváhání. „Upřímně řečeno chci celou tu věc navždy hodit za hlavu.“ Přinejmenším tohle je pravda, pomyslela si a mlčky válela těsto do čtverce.

„Pokusil se tě unést, pobodal tvého přítele, zabil několik lidí. Nebojíš se, že se vrátí?“

Ano, bojím. Mandy křečovitě svírala rukojeti válečku. Na boku cítila váhu osmatřicítky. „Je to už čtyři měsíce. Jestli má o mě zájem, na co čeká?“

Danny neodpověděl, jen pevně sevřel rty. „Zítra se sejdu s detektivem Rossim.“

„Proč?“ Štárat se v tom případě přišlo Mandy stejné jako dloubat do medvěda v zimním spánku. Měla po krk státního vyšetřovatele Rossiho s pronikavým pohledem.

„Sestra nemůže spát. A ty?“

Mandy se zarazila v práci. Najednou na ni padla těžká únava. Zatracený chlap. Proč je tak neodbytný? Vyčerpávalo ji zůstat ustavičně obezřelá, a přitom předstírat, jak je vyrovnaná. S vervou zpracovávala těsto, pak z něj udělala bochánky a vložila je vymaštěné formy. „Detektiv Rossi pochybuje, že se někdy dozvíme, co se s Nathanem stalo. Musím se s tím naučit žít.“

„Dokážeš to?“

„Mám snad na vybranou?“ Hodila na desku další kus těsta a rázně se do něho pustila válečkem. „Víš, kolik lidí se ho pokoušelo vypátrat? Proč si myslíš, že se to podaří zrovna tobě?“

„Protože pro mě to je osobní záležitost. Musím se pokusit.“

Mandy se zahleděla na rozpracované chlebové těsto. Také pro ni to je osobní záležitost. V první řadě jde o rodinu. Ta je vystavená většímu riziku než Dannyho sestra, vzdálená stovky kilometrů.

Kdyby jen věděl...

Nemůže mu nic říct.

Vzdorně zvedla bradu. „Především neznáš zdejší lokalitu ani lidi a neřekla bych, že se dokážeš pohybovat v divočině.“

Danny upřel na Mandy tvrdý pohled uražené ješitnosti.

„Díky za čas,“ řekl a vstal od stolu. „Jestli se od Rossiho dozvím něco nového, dám ti vědět.“ Zamířil ke dveřím. Mandy za ním zamkla a ještě zajistila dveře mechanickou pojistkou. Po tři generace zůstával penzion otevřený a každý příchozí byl vítaný. Klapnutí zámku znamenalo konec života v jistotě a bezpečí.

Mandy se vrátila do kuchyně, kde na ni po Dannyho odchodu padl tísnivý pocit prázdnoty a zranitelnosti.

Dohnětla poslední bochník a odnesla formy do chladničky. Přes noc by měly vykynout, ačkoli dnes to bude bída, protože válečkem doslova vytloukla z těsta duši. Přecházela po kuchyni sem tam. Dannyho nečekaná návštěva v ní rozbouřila již přiměřeně zvládnuté emoce. Až dodneška považovala vaření za nejúčinnější terapii a kuchyň za poklidné útočiště. Ale Danny Sullivan se umanutě vracel k případu a připravil ji o klid; navíc v ní vyvolal emoce, kterým nesmí podléhat. Oné noci, kdy společným úsilím zachránili Jedův život, se mezi nimi vytvořilo jakési zvláštní pouto. Dnes Dannymu lhala, a to ji hodně štvalo.

Ne, v žádném případě mu nepomůže, protože výhrůžky mluví naprosto jasně. Už má tolik výčitek, že by se případný psychiatr nad jejím případem tetelil radostí.

V dálce zahřmělo a drobné mžení se změnilo v průtrž, až voda z okapu v proudech špláchala po zdi. Zas je ucpaný svod. Mandy byla ráda, že může něco dělat. Vytáhla pláštěnku a vyběhla zadními dveřmi. Déšť ji studil do tváře, ale zastavil ji pohled na parkoviště, kde Danny ještě seděl ve voze. Potlačila náhlý příval fyzické touhy a rozběhla se po trávě k rohu domu.

Proč jen se nepoznali před osudným prosincem, dřív, než její život ovládl strach a hrozba smrti?

Po pár krocích měla tenisky promáčené. Počkala, až se otevřou garážová vrata, vytáhla hliníkový žebřík a přistavila ho k okapu. Pokolikáté už lituje, že nevyrostla a není vyšší než patnáctiletá holka... Vsunula ruku do roury, vytáhla slizký chomáč tlejícího listí a hodila ho na zem. Loktem si otřela mokrý obličej a na okamžik se zaposlouchala, jak voda volně bublá do dešťového svodu.

Sestoupila ze žebříku, zrovna když před schránkou zastavil poštovní vůz. Stáhla rukavice a šla vybrat poštu, cestou ještě vytrhla pár plevelů rašících mezi dlažbou. Záhledla se na ulici, na velké staré domy na rozlehlých pozemcích, kde se nyní už zelenal jarní trávník povzbuzený vydatným deštěm a na záhonech rašily první výhonky. Návštěvníci považovali Huntsville za milé poklidné městečko v Nové Anglii, kdežto pro Mandy představovalo vězení. Žije zde celý život a nejspíš tady i zemře.

Dvířka poštovní schránky zaskřípala. Účet, účet, účet, reklamy, nabídka úvěru. Se zatajeným dechem vytáhla poslední obálku s úhledně napsaným jejím jménem, ale bez známky a zpáteční adresy. Přesně takovou našla na polštáři v prosinci. Otevřela ji.

Na fotografii seděl na verandě bratr Bill na houpačce a přes hrdlo měl naznačenou rudou linku. Mandy se roztrásla ruka. Na Billově hrudi bylo rudou tužkou napsáno:

NEZAPOMÍNEJ,
ŽE TAJEMSTVÍ ZACHRÁNÍ ŽIVOT.

3

Danny seděl ve voze na parkovišti a díval se do kuchyňského okna. Mandy dokončovala chlebové těsto, ale bylo vidět, že je roztržitá. Zanedlouho se objevila na verandě v pláštěnce. Natáhla si kapuci, sešla pár schůdků... a jakmile ho uviděla, strnula. Dannymu ani na tu vzdálenost neušlo, že její modré oči kalí smutek.

Padla na něho prázdnota a tíseň. Jak rád by ji ukonejšil, tak jako ona jeho oné noci, kdy se Jed ocitl na pokraji smrti. Jenže o to nestála. Nechtěla si připomínat nedávnou minulost, v níž hrál roli i Danny. Přála si jít svou cestou. Danny věděl z vlastní zkušenosti, jak nesmyslné a marné je strkat hlavu do písku a budit dojem, že všechno klapě. Nefunguje to. Ačkoliv se snažil zahnat hrůzné zážitky z irácké mise, temné vzpomínky na něho i tak dotíraly jak hejno sršňů. V určité chvíli totiž člověk musí najít sílu překonat ty zničující démony, než ho dostanou.

Nezáleží na tom, zda výbuch miny rozmetl půl posádky nebo šílený psychopat zaútočil nožem o zimním večeru v opuštěné aleji.

Každý jsme jiný a zpracováváme zážitky různě dlouho. Časem se Mandy možná odhodlá promluvit. Možná dokáže...

Ne, na to zapomeň.

Promnul si bolavou paží a nespouštěl z Mandy zrak. Proběhla po mokřém trávníku do garáže pro žebřík. Chvilí s ním nemotorně zápasila, než se jí ho podařilo odtáhnout za vzdálený roh domu. Drobná ženská postava nebyla stvořená pro těžké práce. Instinktivně sáhl na kliku, když na parkoviště zabočil pickup a zaparkoval u garáže. Hubený řidič byl Dannymu nějak povědomý... Jo, kdo jiný než Jed Garrett, Mandyin přítel, blesko mu hlavou. V prosinci ležel na chodníku v bezvědomí, ale Danny si z onoho večera nepamatuje nic přesněji než tuhle tvář. Z pick-upu vystoupil další muž – statný blondák. Pohyboval se neohrabaně jak nejistě děcko. Mandyin bratr.

Oba muži vešli bez zaklepání dveřmi označenými jako soukromý byt. Mandy s Jedem jsou tedy stále spolu. To by jí mohl s tím žebříkem pomoci, napadlo Dannyho. On už za ní nepůjde, svou návštěvou ji už dost vyvedl z míry. A taky by nerad viděl ty dva spolu. Ještě ne.

Každý jsme jiný a zpracováváme zážitky různě dlouho.

Danny vyjel z parkoviště a zamířil k hlavní silnici. Minul pár bloků a ocitl se na křižovatce, v jejíž blízkosti zůstalo volné místo po budově vyhořelé v prosinci, smutná připomínka, o co místní přišli. Vedle na rohu stálo osamělé bistro Nathana Halla. Někdo zrovna prošel alejí – toutéž alejí, kde se Danny ocitl čirou náhodou zrovna ve chvíli, kdy Nathan napadl Jeda a Mandy. Místo zamýšlené jako centrum městského života zůstalo temnou připomínkou událostí té strašné noci.

Danny se krátce zastavil v obchodě pro něco k snídani a za patnáct minut, po několika zatáčkách, odbočil na úzkou cestu mezi borovicemi k černé kované bráně, označené pozlacenými číslicemi dvacet sedm. Příjezdová cesta vedla lesem. Rašící koruny stromů zcela zakrývaly pohled na dům, obývaný ještě před pár měsíci sestřiným zachrán-